

спуква пришката; и ако на прѣста му има нѣкоя драскотина — ето ти заразата е готова. Затова пъкъ може да умре отъ друга болестъ, но шарка не може да прихване.

Дженеръ започналъ още по-внимателно да наблюдава животнитѣ. Той узналъ, че отъ шарка боледуватъ и конетѣ, и кравитѣ, и зайцитѣ, и кучетата; че отъ тази болестъ страдатъ и овцетѣ, и свинетѣ, и магаретата, и козитѣ; че гребенитѣ на кокошкитѣ се обсипватъ съ пришки отъ шарка, че дори тетревитѣ въ горитѣ боледуватъ отъ шарка.

Разбралъ сжщо, че шарката у разнитѣ животни е различна.

Заболѣятъ ли овцетѣ — едва ли не половината измиратъ. Оживѣе ли овцата — на мѣстото, кждето сж били пришкитѣ, косми не растатъ. Животното остава слабо и немощно презъ цѣлъ животъ, а по-нѣкога и ослѣпва. Зарази ли се отъ овца човѣкъ — той боледува отъ силна шарка.

У свинетѣ шарката сжщо така е силна.

Конетѣ и кравитѣ, напротивъ, боледуватъ твърде слабо отъ шарка. Излѣзатъ пришки отъ шарката по вимето на кравата, а у конетѣ — най-често подъ копитата на заднитѣ крака... и животното благополучно оздравѣе.

Ако човѣкъ се зарази съ шарка отъ конь — пришкитѣ по него биватъ по-голѣми, отколкото ако се зарази отъ кравешка шарка, но болестъта сжщо минава благополучно, и следъ това вече самородната, „натуралната“ баба шарка вече не прихваща човѣка.

Дженеръ почналъ да пренася отровата отъ шарката отъ едно животно на друго, и узналъ, че овцетѣ, свинетѣ съ присадена кравешка шарка вече